

kázáno a rozhodnuto, že poslední pořízení není závětí, byl by tím spor o právo dědické odbyt ve prospěch zákonných dědicův a odkazovnici Marii Š-ové by nezbylo nic jiného, než aby odkaz na zákonných dědicích vymáhala a platnost posledního pořízení jako dovětku sama prokázala (§ 161 nesp. říz.). Podotknouti dlužno ještě, že ani v dovolacím rekursu zákonní dědicové netvrdí, že by poslední pořízení nebylo zůstavitelem vlastnoručně psáno, nýbrž jenom prohlašují, že se o tom nevyjádřili, v čem přece doznáno, že pravost jeho nepopřeli, rovněž ani netvrdí, že by zde bylo jiné jmění, nýbrž jenom projevují ničím neopodstatněnou domněnku, že zůstavitel prý dle znění poslední vůle počítal i s hotovostí. Silnější důvod dědický je tedy na prvý pohled na straně Marie Š-ové.

Čís. 1649.

Zákon ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n., upravující starší smlouvy o těžbě dříví.

K žádosti majitele lesa podle § 6 soud pouze určí výši jistoty, nerozhoduje však o povinnosti, jistotu složit.

(Rozh. ze dne 2. května 1922, RI 517/22.)

Smlouvou ze dne 25. dubna 1918 přenechal majitel lesa Leopoldu S-ovi na 10 let právo vykáceti pro sebe každoročně dříví přes 80 let staré za úplatu ročních 150.000 Kč. Po vydání zákona ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n. domáhal se majitel lesa jednak zvýšení roční úplaty, jednak navrhl, by Leopoldu S-ovi bylo dle § 6 zák. nařízeno, složit k soudu jistotu 398.000 Kč. Návrhu na složení jistoty bylo oběma nižšími soudy vyhověno.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Především nutno řešiti otázku, zda na tento případ vůbec se vztahují ustanovení zákona ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n. Stěžovatel to popírá, namítaje, že nejde o smlouvu obmýtnou, nýbrž o smlouvu kupní, kteráž ostatně tvoří jednotný a nerozlučný celek s trhovou smlouvou o velkostatku G. a bez této nemůže býti měnčna. Proti tomu dlužno uvést: Netřeba ani poukazovati k doslovu obmýtné smlouvy ze dne 25. dubna 1918, stačí vytknouti, že v důvodové zprávě k osnově zákona, upravujícího starší smlouvy o těžbě dříví (tisk 1298) výslovně bylo zdůrazněno, že vzhledem k různé právní konstrukci smluv (kupních, pachtovních atd.), o něž jde, jak se v praxi vyskytuje, zvoleno bylo v textu zákona označení, jímž se mají postihnouti všechny smlouvy toho druhu t. j. starší smlouvy o těžbě dříví. Jeť účelem zákona, by při takových smlouvách, pokud nejsou splněny, vyrovnán byl nepoměr mezi smlouvenou a nynější cenou dříví. Dle toho, co uvedeno, nelze pochybovati, že ustanovení zákona ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n. se vztahuje na sporný případ. Když tomu tak jest, dlužno však prohlásiti dovolací rekurs za nepřipustný. V § 6 zákona se stanoví, že k žádosti majitele lesa jest povinna druhá strana dřívce, než počne dříví odklízeti

z lesního pozemku, na němž vyrostlo, složití u příslušného soudu jistotu ve výši, kterou určí s konečnou platností soud podle volného uvážení, hledě k přiměřené úplatě stanovené v § 1. Soudu byl tedy příkázán jedině úkol, by k žádosti majitele lesa určil výši jistoty, kterou má druhá strana složití. Rozhodovati o tom, zda druhá strana jest povinna, složití jistotu, soudu nepřisluší, poněvadž povinnost ta jest z á k o n e m bez jakéhokoliv omezení a výhrady s t a n o v e n a. Nemá-li tedy soud ani možnosti, by se obíral otázkou povinnosti druhé strany ke složení jistoty, nemůže býti přípustným rekurs co do této povinnosti. Rekurs do výše jistoty však jest zákonem výslovně vyloučen. Již rekurs do příkazu prvního soudu ve smyslu § 6 zákona měl tedy soudem druhé stolice jako nepřipustný býti odmítnut. Tím spíše pak stihá tento osud rekurs dovolací.

Čís. 1650.

Prodatelův nárok na zaplacení kupní ceny a kupitelův nárok na náhradu škody, pro vadnost zboží nejsou v právní souvislosti (§ 391, odstavec třetí, c. ř. s.)

(Rozh. ze dne 2. května 1922, Rv I 26/22.)

Proti žalobě o zaplacení 5706 Kč za dva vagony dříví namítla žalovaná nárok na náhradu škody 3500 Kč, ježto prý dříví, dodané v druhém vagonu, bylo vadné. Kupní cenu za první vagon (3145 Kč) žalovaná bez námítky uznala, načež p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vynesl ohledně kupní ceny za první vagon dílčí rozsudek, ježto doznáním žalované strany stal se nárok strany žalující co do 3145 Kč zralým k rozhodnutí, a nárok vzájemný, kompensací namítaný, zůstává sporným, a bylo proto po návrhu strany žalující dle § 391 odstavec třetí c. ř. s. uznati co do části 3145 Kč rozsudkem dílčím. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D u v o d y: Žalovaná shledává nesprávné právní posouzení věci v tom, že první soud vynesl dílčí rozsudek, ač tu není zákonných podmínek § 391 odstavec třetí c. ř. s. Leč žalovaná není v právu. Uvádí sama v odvolání, že byla proti kupní ceně za první vagon namítána k započtení vzájemná pohledávka z důvodu náhrady škody pro vadnost druhého vagonu. Kdežto tedy právní důvod zažalované pohledávky jest kupní smlouva, a ze smlouvy té plynoucí povinnost strany kupující, opírá strana žalovaná vzájemnou pohledávku o právní důvod náhrady škody dle 30. hlavy obč. zák. Jde tu tedy o různý právní důvod obou pohledávek a není proto mezi pohledávkami p r á v n í spojitosti ve smyslu § 391 odstavec třetí c. ř. s. Odpovídá tudíž postup procesního soudu zákonu, když žalovaná strana doznala, že straně žalující přísluší za dodaný první vagon palivového dříví částka 3145 Kč (§ 391 odstavec první c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaná, uplatňující dovolací důvod nesprávného právního posouzení, vytýká rozsudku odvolacího soudu, že neměl býti vyneseno o části žalobního nároku rozsudek dílčí, nýbrž jediný rozsudek konečný jak o ná-